

Forhandling

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Efter min opfattelse vil langt de fleste rent umiddelbart føle sympati for den grundholdning, der ligger bag det foreliggende beslutningsforslag. Det gælder også for mit eget vedkommende. Hvis man er tilhænger af privatlivets fred – og det har jeg jo adskillige gange hævdet her fra denne talerstol at jeg er – så bryder man sig ikke om, at der fremkommer en række oplysninger forskellige steder i registré og på anden måde om, hvordan det forholder sig med nogens privatliv.

Derfor er der selvfølgelig noget meget rigtigt i tanken om, at man skal beskytte privatlivet mest muligt; det er jeg også tilhænger af.

Alligevel kan jeg ikke sige, at forslaget er egnet til at løse det problem, der opstår ved, at vi også har et andet hensyn, nemlig at vi er interesserede i at gennemføre en sådan efterforskning af kriminelle sager her i landet, navnlig de store kriminelle sager, at vi må være nødsaget til at samle på oplysninger for at få gennemført disse sager, og at der kan være indvendinger imod en destruktion, for så vidt indeholdt i bestemmelser bl.a. i retsplejeloven om muligheden for at genoptage sager, hvad jeg skal komme tilbage til.

Det fremgår jo af bemærkningerne til beslutningsforslaget, at det var den meget omtalte drabssag fra Esbjerg, som man vel kan sige danner baggrunden for dette forslag, selv om det er et forslag med et generelt sigte.

Om den sag, der blev behandlet i Esbjerg, vil jeg gerne sige to ting. For det første vil jeg gerne fastslå – selv om det er sket tidligere – at det er en misforståelse, hvis man tror, at der i sagen skulle have foreligget et kartotek, hvori enkeltpersoner kunne identificeres som homoseksuelle. Denne misforståelse har tidligere været fremme i den offentlige debat, men jeg vil gerne på ny sige, at der ikke var tale om, at der var et sådant kartotek.

Desuden vil jeg vedrørende Esbjergsagen tilslutte mig de synspunkter, som tidligere justitsminister hr. Henning Rasmussen fremkom med. Han gjorde det under besvarelsen af et spørgsmål om sagen her i tinget den 22. oktober 1980, og det er omtalt i Folketingstidende 1980-81, sp. 714. Der tog hr. Henning Rasmussen principielt afstand fra den tanke,

at sagsmateriale hos politiet skal destrueres, fordi det indeholder følsomme personoplysninger.

Det, vi må gøre os klart, er jo nemlig, at der i et meget stort antal af de straffesager og andre sager, som politiet behandler, vil kunne findes oplysninger om familiemæssige, seksuelle og økonomiske forhold og andre strengt personlige oplysninger – lad mig som et yderligere eksempel nævne oplysninger om alkohol- eller narkotikamisbrug. Oplysninger af den art kan findes i en sag både om sigtede personer og om udenforstående, der ikke selv har kunnet gøre for, at de er inddraget i sagen, f.eks. ofre eller vidner. De har jo ikke bedt om det. Alligevel er oplysningerne om dem også til stede i visse af disse undersøgelser.

Derfor må man gøre sig klart, at et ønske om destruktion af sagsmateriale vil kunne blive aktuelt i ganske mange sager, som behandles af politiet, og det bliver under alle omstændigheder vanskeligt at finde en præcis afgrænsning af de sagstyper, hvor destruktion skal finde sted. Det vil naturligvis medføre en administrativ og en arbejdsmæssig belastning, men selv bortset herfra er princippet om destruktion af sagsmateriale ikke noget, man umiddelbart kan tilslutte sig, og jeg mener ikke, der er mulighed for at sige, at man uden videre kan gå med til det.

Det er først og fremmest forkert, fordi der i enhver straffesag senere hen kan blive rejst kritik af efterforskningen, måske ligefrem i den form, at en afgjort straffesag begæres genoptaget. Hvis der sker sådan noget, vil det i nogle tilfælde kunne være særdeles ubehageligt og i andre tilfælde ligefrem katastrofalt, hvis større eller mindre dele af efterforskningsmaterialet er blevet destrueret uden mulighed for rekonstruktion.

De bemærkninger, jeg her har fremsat, går altså på det tilfælde, at en opklaret sag ønskes genoptaget efter reglerne i retsplejeloven, og at det sker efter kortere eller længere tid, men man må naturligvis heller ikke glemme den situation, som fremkommer ret hyppigt: at en uopklaret større straffesag har måttet henlægges, men at der efter måske flere år viser sig nye opklaringsmuligheder. Nu har jeg jo tidligere i forbindelse med mit svar til ordførerne og tinget nævnt en drabssag, og det er jo bekendt, at man ikke glemmer drabssager, selv om de ikke kan føre til